

LBRIS

We know
books

Traducere din engleză
Simona Ștefana Stoica

STORIA
BOOKS

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

LIBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI:

BIEȘTEMUL
AURULUI

LEBRIS

We know
books

PRIMA POVESTE:

NASELE

ODINIOARĂ, ÎN CEA MAI FRIGUROASĂ noapte a miezului iernii, în cel mai întunecat lăcaș al pădurii, Moartea și Fortuna au ajuns la o răscruce.

Păreau încrezătoare și enigmatice în zăpada netedă ca sticla, Moartea înveșmântată în giulgiul ei țesut din fum de rug și umbre, iar Fortuna, în rochia ei creată din aur și oase. Mai mult decât atât nu se poate spune, căci nu există două suflete care să vadă Moartea și Fortuna în același fel; totuși, cu toții le recunoaștem când le întâlnim.

În această noapte, o femeie venise să facă exact asta: să le întâlnească. Avea bucle de culoarea morcovului și complet lipsite de luciul, ieșindu-i de sub o bonetă de lână, și o față înroșită de vânt, la fel de marcată de trecerea anilor ca mantia jerpelită de pe umeri. Cu o mână ținea strâns un felinar de fier care dădea exact atâta lumină cât să vezi fulgii de nea care fluturau în jur ca niște licurici, înainte să se topească din nou în întuneric.

Pe cealaltă o avea încleștată pe mânușa zdrențuită a fetei de lângă ea.

— Vă rog! a spus femeia, tremurând în zăpada până la gambe. Abia reușim să hrănim celelalte douăsprezece guri, iar asta... aduce ghinion. Oriunde merge ea se strică laptele, se încurcă lâna, se împrăștie grăunțe. Orice atinge ea cade pradă ruinei.

Fetița a rămas tăcută.

— Are doar...

Fortuna și-a înclinat capul, iar cununa de monede de pe frunte i-a scânteiat și s-a răsucit, trecând de la aramă la cărbune, de la argint la aur.

— Trei? Zece ani? Iartă-mă, nu știu niciodată cu voi, ființele umane.

— Patru, a spus Moartea cu vocea ei blândă și tărăgănată, pentru că Moartea întotdeauna știa.

Fortuna a strâmbat din nas.

— Tânără. Are vârsta potrivită să împrăștie grăunțe și să spargă lucruri.

— Este a treisprezecea, a insistat femeia ridicând brusc felinarul, de parcă în felul ăsta își putea susține mai bine punctul de vedere.

Lumina slabă a focului a alunecat pe cununa de monede a Fortunei, pe tivul firav al glugii Morții.

— Ca mine. Asta o face a treisprezecea fiică a unei a treisprezecea fiice. Norocul îi este putred până în măduva oaselor.

— Le-ai spus celorlalți copii ai tăi că o vei duce în pădure pentru a-i căuta norocul.

Zeita Inferioară și-a smuls o monedă din cunună și a lăsat-o să-i danseze între degete, aruncând sclipiri arămii și argintii, aurii și negre.

— În realitate mă căutai pe mine, a încheiat Moartea cu vocea ei sumbră ca o catifea întunecată, moment în care trăsăturile femeii au fost străbătute de rușine. Totuși ne-ai găsit aici pe amândouă. Ai venit de departe, prin întuneric și prin îngheț, ca să ne ceri o favoare.

— Să ceri binecuvântarea Doamnei Norocului. Riscant. Nu există nicio cale de a ști care ar putea fi aceasta.

Chipul Fortunei a trecut de la cruzime la simpatie, în timp ce moneda îi dispărea printre degetele agere, un licăr prins între zi și noapte, roșu și alb.

Moartea, pe de altă parte, a rămas perfect nemișcată.

— Din moment ce îmi cunoști darurile, știi că multe pot lua și puține pot oferi. Dar uite ce-ți spun: doar una dintre voi se va întoarce acasă.

Femeia a tras adânc aer în piept.

Fortuna a zâmbit, iar moneda a străfulgerat din nou, soare și zăpadă, umbră și sânge.

— Ai căutat-o pe Moarte în pădure. Credeai că drumul înapoi va fi ușor?

Femeia nu a spus nimic. Flacăra felinarului a pâlpâit, din ce în ce mai plâpândă.

— Cere! a poruncit Moartea. Ce vrei de la noi?

Felinarul a tremurat în mâna femeii, cu încheieturile degetelor crăpate de bătăături și de frig.

— Vreau ce e mai bine pentru... pentru toată lumea.

— Alege! a poruncit iar Moartea. Care dintre voi se va întoarce?

Femeia i-a dat drumul fiicei sale.

Fortuna a ridicat bărbia fetei. A descoperit doi ochi negri ca tăciunele, o față palidă și pistruiată și două cosițe împletite de culoarea văpăii felinarului, ambele legate cu ajutorul unor bucăți de cârpă.

— Care este numele tău? a întrebat Moartea, moment în care femeia s-a întors și a fugit de la răscruce, luând cu sine și ultima scânteie de lumină.

— *Vanja*.

Acesta a fost primul cuvânt pe care l-am spus nașelor mele.

— Numele meu este Vanja.

CAPITOLUL I

JOCURI DE CĂRȚI

AU TRECUT APROAPE TREISPREZECE ani de când am fost revendicată de Moarte și de Fortuna, iar eu am lăsat atâtea ierni în urmă, încât aproape nimeni nu-mi mai spune acum Vanja.

Cioc-cioc. Două degete înmănușate lovesc scurt în acoperișul trăsorii. Vocea înăbușită a vizitiului ajunge până la mine înăuntru.

— Aproape că am ajuns, *Prinzessin*.

Nu răspund. Nu trebuie să o fac; am învățat cu mult timp în urmă că prințesele nu datorează răspunsuri propriilor servitori.

În cea mai mare parte a ultimului an, acesta este chipul pe care l-am purtat: cel al prințesei.

Sau, mai precis, cel al Giselei-Berthilde Ludwila von Falbirg a Principatului Sovabin, *Prinzessin-Wahl** a Imperiului Binecuvântat al Almandyiei. Cea care va fi în curând *Markgräfin* Gisele ați-prins-voi-ideea von Reigenbach a celui mai mare teritoriu al imperiului, comitatul de frontieră Bóern, odată ce margraful său se întoarce să organizeze nunta.

* Pentru denumirea în limba română și pentru mai multe detalii legate de acest termen, dar și de cei marcați cu italice de-a lungul cărții, vezi glosarul de la final.

Deși, dacă pot evita asta, evenimentul nu va avea loc.
(Vom reveni mai târziu asupra acestui aspect.)

Mă uit cu ochii mișiți pe fereastra trăsorii aurite și studiez clădirile din lemn și ipsos ale Conacului Eisendorf, în timp ce caii ne duc din ce în ce mai aproape. De-a lungul ferestrelor de la primul etaj dansează umbre, transformându-le în ochi trandafirii care licăresc în bezna amurgului iernatic. Deja pare aglomerat chiar și pentru o petrecere care are loc duminică seara. O situație ideală – o prințesă ar trebui să fie ultimul dintre oaspeții soților von Eisendorf care să sosească. A existat un motiv pentru care am zăbovit în dormitorul meu de la Castelul Reigenbach și am plecat abia în urmă cu o oră: am vrut să mă asigur că străbatem Minkja în plină aglomerație.

De fapt, cercetez priveliștea conacului nu doar ca să mă asigur că *Prinzessin* ajunge mai târziu la petrecere, conform statutului ei social. La etajul trei sunt mai puține ferestre luminate, dar tot le observ pe cele două care încadrează ușile duble ale dormitorului matrimonial, prin care se iese pe balconul măreț și inconfundabil al odăii.

În seara asta, adevărata întrebare este dacă mai există și *alt* balcon.

Există. De o parte și de alta a acestuia se află două mai mici, dintre care doar unul este scaldat în lumina aurie a unor lămpi, revărsându-se dintr-o cameră adiacentă, care pare să împartă impunătorul șemineu principal cu dormitorul matrimonial.

În momentul acesta, hornul răspândește fum pe cerul tot mai înnegurat. Te-ai putea întreba de ce ar întreține soții von Eisendorf focul în șemineu, din moment ce vor fi ocupați toată noaptea să-și distreze oaspeții la parter.

Aș paria pe trei *Gilden* că de fapt încălzesc camerele de oaspeți alăturate, în cazul în care eu... mă rog, în cazul în care *Prinzessin* are nevoie de un răgaz. În definitiv nu poți rata ocazia de a o linguși pe viitoarea mireasă a margrafului.

Te-ai mai putea întreba și de ce sunt atât de interesată de hornuri, balcoane și lingușeli. Pentru că în seara asta, soții von Eisendorf îmi oferă o ocazie complet diferită.

Și mi-ar *displăcea profund* ca oricare dintre aceste ocazii să fie irosită.

Rânjetul mi se reflectă scurt pe geam, apoi dispare de îndată ce răsufierea mea aburește fereastra trăsorii în frigul de la sfârșitul lui noiembrie.

Ar trebui să fiu prudentă, să mă relaxez și să reiau chipul senin și grațios al *Prinzessinei*.

În schimb, măsoz distanța rămasă între noi și primul membru al gărzii pe lângă care vom trece și schitez repede un set simplu și distinct de curbe pe geamul aburit. Abia *apoi* mă relaxez și renunț treptat la rânjet în favoarea unui zâmbet calm.

Când depășim prima gardă, îl văd pe bărbat cum reacționează cu întârziere, evident surprins. Îi dă un cot colegului de lângă el, arată spre fereastra trăsorii și sunt destul de sigură că îl aud zicând:

— ... *un funduleț!*

— Și nimeni nu te va crede vreodată, îngân eu, iar aburul pare că se topește de pe geam.

Tropotul răsunător al cailor amuțește când ne oprim în fața ușii solide de stejar a conacului. Arunc o privire sub scaunul opus și mă asigur că traista mea – o simplă trusă de toaletă – este în continuare bine ascunsă. Deocamdată, va rămâne acolo.

Apoi închid ochii, legănându-mă în ritm cu trăsura în timp ce lacheul sare, și mă gândesc la trei cărți de joc care alunecă pe o masă, cu fața în jos. A sosit momentul să încep cel mai vechi joc din arsenalul meu, „Găsește dama”.

Există multe trucuri care pot fi folosite ca să conduci jocul, însă cel crucial este următorul: doar o singură persoană ar

trebuie să știe unde se află, în orice moment, dama. Acea persoană sunt eu.

Îmi trec vârfulurile degetelor peste șiragul de perle grele și perfecte din jurul gâtului. Din obișnuință, atâta tot; aș ști dacă șiragul ar fi desprins. Aș ști.

Se deschid ușile trăsorii. În mintea mea, întorc prima carte cu fața în sus.

Prinzessin. Ochi argintii, bucle de un auriu-deschis, perle impecabile sub brocart vișiniu și catifea albastră, de nuanța cerului iernatic, un zâmbet blând, cu o urmă de mister. Până și numele Gisele este o enigmă, cu a sa rezonanță almanică fermă ridicând câteva probleme pronunției bourgienneze prin vocalele sale melodioase și G-ul moale. Este exact genul de fandoseală pretențioasă pe care *Dame* von Falbirg adoră să o scoată în evidență, știind că oamenii precum soții von Eisendorf o vor lua de bună imediat.

Vedeți voi, așa începe jocul. Primul pas: arată-le cartea pe care o caută.

Prinzessin coboară din trăsura în toată strălucirea ei. Ezbeta și Gustav von Eisendorf stau în holul de la intrare, iar fețele li se luminează când mă văd în sfârșit îndreptându-mă grațios spre ușa deschisă a conacului. Firește, important nu este doar să sosesc în momentul ales de mine, ci și să mă asigur că toți *ceilalți* oaspeți îi văd pe Ezbeta și Gustav așteptându-mă.

Numai eu văd indiciul care îmi confirmă, fără nicio urmă de îndoială, că în noaptea asta totul va merge conform planului, căci, când Fortuna îți este nașă, poți să-i vezi mereu intervențiile divine. Nori translucizi și terni ca praful de cărbune se adună în jurul soților von Eisendorf, care se agită în hol. Este un semn al neșansei pe care mă pregătesc să o abat asupra casei lor.

În seara asta, contele și contesa von Eisendorf își celebrează cea de-a douăzecea aniversare – mă rog, cel puțin o comemorează. Celebrat ar fi prea mult spus. Ce vreau să subliniez este că există un motiv pentru care *Komtesin* Ezbeta are deja obrazii roșii și ascunde un pocal în spatele unei urne așezate pe credența din holul de la intrare.

Ceva din înfățișarea ei îmi aduce mereu aminte de o barză, deși nu mi-am dat seama niciodată de ce. Are pielea albă, ca majoritatea celor din Imperiul Binecuvântat, un păr castaniu, care îi atinge umerii, și trăsături ascuțite – *aha*. Asta e! Ezbeta are obiceiul de a-și ridica bărbia și, din cauza gâtului ei lung și a tendinței de a-și înclina capul, dă impresia că studiază împrejurimile în căutarea unei broaște pe care să o înhațe.

Poartă o ținută menită să impresioneze, iar încheieturile și gâtul îi strălucesc de la bijuteriile alese, o mică avere în aur și smaralde. Sunt aproape sigură că sunt cele mai scumpe pe care le deține. Degetele mă mănâncă tare: pare o altă ocazie.

— Oh, *Markgräfin* Gisele, ce frumos din partea ta că ai venit!

Vocea ei răsună ca o trompetă și aud un murmur scurt de nerăbdare care săgetează mulțimea când contesa face o revenență. Atunci, faldurile rochiei sale de mătase verde-pădure, împodobită cu fire aurii și argintii, mătură podeaua.

— Ce amabil din partea voastră să mă invitați! îi răspund, întinzându-i o mână lui Gustav, care își apasă buzele pe încheieturile degetelor mele, înmănușate în piele de căprioară.

— Suntem de-a dreptul încântați!

Komtele Gustav este spectrul unui bărbat slab și îmbătrânit, înveșmântat într-o tunică suficient de scumpă încât să hrănească satul Eisendorf de-a lungul întregului Winterfast, dar, *incredibil*, acest detaliu nu schimbă cu nimic băltoaca de pișat în care ar trebui să se afle personalitatea lui. Sau petele umede lăsate pe mânășă mea.

LIBRIS | we know books

Îmi eliberez mâna și lovesc vârful nasului contesei cu un deget, tachinând-o.

— Știi doar că încă nu sunt *Markgräfin*. Cel puțin nu înainte ca dragul meu Adalbrecht să se întoarcă și să mă facă cea mai fericită femeie din Imperiul Binecuvântat.

Dragul meu logodnic, Adalbrecht von Reigenbach, margraful comitatului de frontieră Bóern aflat în continuă expansiune, și-a petrecut toată perioada logodnei noastre, adică un an întreg, în partea sa din granițele de sud și de est ale Imperiului Binecuvântat al Almandyiei. A instigat încăierări ca orice nobil ordinar care *vrea-să-invadeze-un-regat-deoarece-tăticul-nu-l-a-iubit-pe-el-cel-mai-mult*, toate în timp ce eu l-am așteptat în castelul lui. Din partea mea, poate să rămână acolo.

— Păi, ești deja cea mai generoasă, se hlizește *Komtessin* Ezbeta când un servitor îmi ia mantia și mănușile. Pernele pe care ni le-ai trimis sunt pur și simplu divine!

— Nu puteam lăsa o astfel de ocazie să treacă fără cadouri adecvate. Mă bucur că au ajuns în siguranță, atâta tot.

Nici măcar nu este o minciună, chiar *sunt* bucuroasă. Însă nu din motivul la care se așteaptă ei.

— Miedul aromat a fost și el pe placul tău?

Gustav își drege glasul.

— Într-adevăr, spune el cu vocea puțin încordată. M-am gândit să-l servesc în seara asta, dar soția mea... adevărul e că l-a apreciat aproape până la ultima picătură.

— Nu-i vina mea că prințesa Gisele are gusturi ireproșabile!

Ezbeta îmi face cu ochiul. Sfinții și martirii să mă ajute, dacă este deja suficient de beată încât să-mi facă pe furiș cu ochiul, ar putea la fel de bine să-mi înmâneze singură acel colier absurd înainte să se termine petrecerea.

— Hai, hai! Toată lumea te așteaptă!

O las să mă conducă în salonul principal al conacului, plin de reprezentanți ai micii nobilimi. Majoritatea oaspeților sunt cavaleri și moșieri care îi servesc pe conți, însă soții von Eisendorf au reușit să atragă și câțiva dintre vasalii lui Adalbrecht, de același rang cu ei. Îl recunosc pe *Komtele* Erhard von Kirchstädtler și pe soțul său, apoi pe lady Anna von Morz într-o atrocitate din satin de nuanța prunei, care ar putea fi numită rochie doar cu multă îngăduință. Chiar și ministrul Philippa Holbein a venit în Bóern din apropiatul Stat Imperial Liber Okzberg.

Cercetez mulțimea în căutarea unei figuri anume și descopăr că, din fericire, lipsește. Nu-mi dau seama dacă nașa Fortuna a înclinat șansele în favoarea mea sau dacă Irmgard von Hirsching crede că este prea bună pentru a se îmbăta cu soții von Eisendorf. Oricare ar fi explicația, absența ei mai elimină o problemă din cele pe care trebuie să le rezolv în seara asta.

— Sper că gărzile nu ți-au provocat prea multe probleme, *Prinzessin*, chicotește Lady von Morz, apropiindu-se relaxată de mine cu câte un poc al *Glohwein* în fiecare mână.

Încearcă să-mi întindă unul, însă bâjbâie puțin, astfel că o prind de încheietură și o ajut să-și regăsească echilibrul.

— Zău, Gustav, nici măcar margraful nu postează atâția soldați la ușa lui din față!

Gustav șuieră nemulțumit.

— Nu poți fi niciodată prea precaut, mai ales în ultima vreme. Zvonurile susțin că familia von Holtzburg a pierdut aproape 50 de *Gilden* după o vizită din partea Fantomei Bănușilor.

Ienim cu toții. Nu este o sumă neînsemnată; un negustor priceput ar fi norocos să adune 50 de *Gilden* într-un sezon.